

Comoara încredințată nouă

8 aprilie 2008

Gili Cârstea

Am găsit multe dovezi, pe care le-am și prezentat, despre scopul misiunii lui Hristos, și pe care sora White îl identifică fără greșală ca fiind acela de a prezenta poporului Său, și implicit lumii, caracterul lui Dumnezeu. Dacă acesta a fost scopul Său, înseamnă că descoperirea aceluia caracter este de importanță supremă în marea controversă.

Dumnezeu Se descoperise în vechime „în multe rânduri și în multe feluri” copiilor Săi, dar totdeauna ei au amestecat cu această cunoaștere tradițiile și principiile lumii, pierzând astfel puterea creatoare ascunsă în ea. De câte ori le reproșa că ei nu-L cunosc („Israel nu Mă cunoaște” – Isa 1:3), răspunsul lor era invariabil: „Noi Te cunoaștem, noi, Israel” (Osea 8:2), deși realitatea era că ei lepădaseră „binele cu scârbă” (8:3).

De ce se întâmpla așa? Ascultați:

„Hristos a venit să descopere lumii cunoștința caracterului lui Dumnezeu, de care lumea era lipsită. Această cunoștință era comoara principală pe care El a încredințat-o ucenicilor, ca ei să o comunice lumii. Adevărul lui Dumnezeu fusese ascuns sub o masă de tradiții și erori. Sistemul jertfelor, inițiat ca să învețe pe oameni despre jertfa înlocuitoare a lui Hristos, că fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate, devenise pentru ei o piatră de poticnire. Tot ce era spiritual și sfânt fusese pervertit de înțelegerea lor întunecată. Erau orbiți de mândrie și prejudecăți, și nu vedeau scopul a ceea ce fusese deja desființat. Isus venise să schimbe ordinea prezentă a lucrurilor, și să le descopere caracterul Tatălui. El a dat la o parte perdeaua care ascundea slava Sa de ochii muritorilor, prezentând lumii pe singurul, adevăratul și viul Dumnezeu, a cărui cunoaștere înseamnă viață veșnică” (RH, 1 nov 1892).

Teologii lui Israel din acea vreme nu inventaseră ei o religie în care adevărul despre Dumnezeu fusese ascuns „sub o masă de tradiții și erori.” Moșteniseră și ei pietrele de hotar de la generațiile trecute, și considerau că produsul moștenit este cel autentic.

Ei nu s-au întrebat niciodată cum este posibil ca ei să trăiască și să predice credința adevărată a Scripturii, când raportul biblic despre acele generații trecute este atât de sumbru. Au fost împărați, ca Manase, care au umplut țara cu idolatrie, și-au trecut copiii prin foc în cinstea lui Moloh, și au ridicat altare lui Baal pe toate

înălțimile. Au fost rarissime cazurile când au avut loc treziri și pocăință, dar acestea au durat ca roua dimineața (Osea 6:4), și nu au reușit să se impună, fiind înghițite de cultura și tradițiile vremii.

La fel este și astăzi. Tradițiile vremii, cultura locală, educația primită în școlile lumii, ceremoniile religioase moștenite de la generațiile trecute, toate alcătuiesc mormanul de moloz așezat peste comoara încredințată nouă, ucenicilor lui Hristos. Caracterul lui Dumnezeu a fost din nou ascuns, și nu mai reușește să impresioneze o biserică mândră spiritual, și o lume disperată după dreptate și neprihănire.

Domnul spune și astăzi că Israelul spiritual nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, iar răspunsul este același: „Noi Te cunoaștem, noi, Israel.”

Cu delicatețe ni s-a atras atenția că Dumnezeu nu folosește forța, sau amenințarea cu forța, în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii, dar nu suntem dispuși să plecăm urechea. Ni se pare mai eficientă pentru câștigarea de suflete, sau pentru păstrarea lor „la picioarele Domnului,” formularea misticismului medieval că „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.”

Ni s-a spus că „ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (Parabole 283).

Singura concluzie înțeleaptă, în fața acestor declarații serioase, este că adevărul despre caracterul lui Dumnezeu a fost acoperit din nou de mormanele de gunoi ale tradițiilor și erorilor, și că dezvăluirea lui este comoara încredințată nouă.

S-ar putea ca dezvăluirea acestei comori să producă și acum „schimbarea ordinii prezente a lucrurilor,” cu toate durerile pe care le presupune ea, dar nu aceasta așteptăm, nu așa ceva ne dorim când ne rugăm pentru redeșteptare și reformă?

Dacă revenirea Domnului Hristos nu poate avea loc decât atunci când „caracterul lui Dumnezeu va fi desăvârșit reprodus în poporul Său,” înseamnă că prezenta concepție a bisericii despre caracterul lui Dumnezeu nu este cea autentică, și de aceea ea nu poate fi scrisă în inimile și mintea noastră.

Remediul este o nouă descoperire a caracterului lui Dumnezeu în neprihănirea lui Hristos, o pătrundere în tainele întrupării Sale, ca să putem înțelege de unde venea trăirea Lui în ascultare perfectă de legea lui Dumnezeu.

Doar așa vom putea descoperi „legea Duhului de Viață” în Hristos Isus, care trebuie reprodusă în noi, spre a putea trăi după îndemnurile Duhului, și nu după îndemnurile firii pământești.

***